

«L'art ens ha d'acostar a l'essència de les coses, fer-nos redescobrir qui som, com som i què volem»

Entrevista a Anna Gual i Jaume C. Pons Alorda, que presenten a Granollers el seu espectacle poètic 'Infinita la carícia que ha de venir'

Actuació a Vilafranca del Penedès Foto: Ray Molinari

Poesia, bona literatura, un grapat de dèries i una gran química. Això mostra 'Infinita la carícia que ha de venir', un recital que volta arreu del país i que aquest mateix dijous arriba a Granollers per mostrar-nos dues de les veus més singulars i sorprenents del panorama poètic català, Anna Gual i Jaume C. Pons Alorda. Parella artística i poètica, també viuen l'aventura d'engengar nous i engrescadors projectes com ara Blowing Buffalo (<http://www.blowingbuffalo.com>), una empresa que focalitza els seus serveis en la comunicació i la gestió d'esdeveniments i programacions culturals. Un gran projecte vital que compta amb el motor de l'entusiasme, la passió i l'alegria. "Per molt que les notícies diguin el contrari, nosaltres hem decidit que aquest 2013 serà genial i Blowing Buffalo és una mostra d'això, i de què un pot aconseguir allò que vulgui, si s'ho proposa de cor i hi dedica tot l'amor i l'esforç que necessiti el projecte".

Tot el cor que han dedicat, sense cap mena de dubte, a aquest recital conjunt que ha bategat per bona dels cercles poètics del país. "Aquesta ruta neix de la necessitat d'agafar el cotxe i sortir a la carretera i viatjar per la geografia catalana amb el pretext de la poesia", diu l'Anna. Un recital que mostra dues veus que s'entrellacen. "Va ser curiós, al seu moment, descobrir que els universos poètics que el Jaume i jo recreem es troben en diversos punts. Hi ha obsessions repetides, imaginaris paral·lels". Un recital on hi trobarem segons explica en Jaume "de tot i bo, un miniespectacle que va des de l'entusiasme eufòric fins a la tendresa màxima, versos sorprenents i anècdotes diverses, metàfores de llum i fosca, alegria i destrucció, però sobretot ens trobareu a nosaltres dos en la nostra essència".

En Jaume, que acostuma a no dir mentides, assegura que l'escenari de l'Esquerda serà viu, ple d'autenticitat. "L'Anna i jo ens complementem perquè, en el fons, les nostres poètiques arriben a sintonitzar d'una manera brutal i entranyable. Dialoguen a cor obert sobre les qüestions que ens obsessionen i que ens apassionen, i això és el que oferim, un compendi d'allò que ens fa sentir vius i feliços, fragments de nosaltres en vers i en prosa i en cos i paraula que volem compartir".

Versos Lliures, més que un festival

Un camí compartit que els porta, un cop més, al cicle de Versos Lliures, "el millor festival de poesia del món", diu en Jaume, en èxtasi eufòric. "La resposta de la gent aquí és una passada absoluta i definitiva, amb una acollida que és sempre extraordinària, quelcom que ja forma part del més gran de la meva història i de la meva vida. Aquí m'han tractat com a un rei! Per això és comprensible si dic que estic plenament enamorat del Casal l'Esquerda, de la gent que organitza i que contempla el cicle. Venir cada any, per a mi, ja sigui com a recitador o espectador, és una celebració extraordinària, una necessitat, un plaer incommensurable".

"Versos Lliures és la demostració", afegeix l'Anna, "que les coses fetes amb amor i esforç tenen grans recompenses. A dia d'avui, i amb només cinc edicions, ja és un cicle de poesia referent als Països Catalans i, d'això, els seus organitzadors us n'heu de sentir molt orgullosos".

Personalment, a més, Versos Lliures significa encara significa moltes més coses, ja que és el lloc on va conèixer en Jaume. "Va ser l'any 2010, la primera vegada que vaig venir a recitar. Ell

venia com a públic, per saber qui coi era. Després d'aquella primera trobada, no ens vam tornar a veure fins al cap d'un any, a Croàcia, en un intercanvi de poetes catalans. Al 2012 vaig tornar a venir a Granollers, en aquest cas substituint al Jaume, que va haver de ser operat". I aquest 2013 vénen plegats. "Com pots preveure, ens morim de ganes de recitar plegats aquí, per tot el que això comporta".

La força del directe i la força de la pàgina en blanc

En Jaume és un poeta d'ona expansiva, literalment: contagia sempre amb la seva força i amb la seva passió, i implica el públic en una comunió entre vers i ànima. Amb tot, en Jaume no sabria triar entre l'eufòria del recital o el fet, solitari, d'escriure. "Recitar i escriure no són dues activitats antagòniques, s'ajuden perfectament una a l'altra. M'encanta escriure sol a casa, pensar, fer grans descobriments que em flipen, gaudir i celebrar la meva investigació creativa. Però al mateix temps res de tot això no té sentit si no ho comparteixo amb els éssers humans que m'envolten: per això publico i per això recito, perquè crec que tant jo com els altres mereixem moments de festa, d'intercanvi constant, i el feedback que m'ofereix el públic m'ajuda molt a l'hora de veure si el material funciona".

En aquest sentit, l'Anna és una poeta que transita per altres maneres de mostrar els versos, però igualment seductora, amb una intensitat que remou, que arrossega i que t'ajuda a submergir-te en un món íntim i universal alhora. Potser aquest impuls ve de la seva entrada al món de l'escriptura a través dels blogs, allà per l'any 2004, dia del seu primer post. "El blog, com a concepte, sempre ha estat per a mi una pàgina blanca, límplida, on volcar-hi pensaments, inquietuds, idees, reflexions, tots ells passats per un filtre altament poètic. Tenir un espai virtual que et permeti expressar-te lliurement. I, a sobre, de manera neta; oblidar el tippex i substituir-lo per un Ctrl+Alt+Supr és fantàstic i alhora t'ajuda a entrar en la dinàmica d'escriure llibres, poemaris, perquè ja tens el material en digital i el conceps com un primer esbós d'un llibre". Paradoxalment, però, el blog esdevé, per a l'Anna, un contenidor que no necessita cap mena de resposta dels agents exteriors. "Mai m'ha atret la idea del feedback propi dels blogs. M'interessa el blog com a bloc, com a contenidor d'idees. I també m'interessa molt, moltíssim, la idea de blog connectat al món real, o cibernètic, que avui en dia és el mateix".

L'opció de viure poèticament

"Entre ser poeta o simplement viure hi ha una bella possibilitat, que és viure poèticament". Ho deia Joan Vinyoli i ho reafirma l'Anna. "Escric el que visc. Jo no em sento poeta com a tal. Jo visc poèticament els sacsejos de la vida i d'això en faig, de vegades, poesia". L'important no és ser poeta, sinó l'opció vital de viure poèticament. "Amb la sinceritat com a bandera, la meua poesia neix de les vísceres i a elles torna. I ho fa d'una manera fresca, directa, però no per això poc poètica. I parla sobre arbres, sobre la llum, sobre el cos i sobre el propi llenguatge. En definitiva, el que escric és una recerca constant, una interrogació sobre el propi fet de viure i d'escriure, i sobre el que això realment implica".

Per al Jaume, l'impuls que l'empeny a escriure neix de l'eufòria. "Clarament, de l'eufòria i de la passió que encara sento per la raça humana i tot el que ens envolta. Perquè sé que pertot hi ha esperança i meravella, i mereixen no sols ser explicitades a través de diferents actes creatius sinó també compartits. L'art no pot ser vanitat, l'art ens ha d'acostar a l'essència de les coses, fer-nos redescobrir qui som, com som, què volem, què desitgem. Si vols una anècdota més concreta -jo crec que essencial-, jo, el que de veres volia de petit era director de cine, però com que no disposava dels materials ni dels coneixements per dur-ho a terme vaig decidir trobar la manera de fer-ho possible a través de la imaginació i l'escriptura, i fins aquí m'ha portat".

Gran vigor de la literatura catalana

El fil que uneix la seva poètica amb d'altres autors és, també, una peça fonamental del seu bon criteri creatiu. A l'Anna l'apassionen els poetes que li generen preguntes. "Hi ha noms claus com Virginia Woolf, Francesc Garriga o Agustí Bartra. També Samuel Beckett. I la llista, com et pots imaginar, no té aturador. M'encanta descobrir nous poetes i noves veus. De la mateixa manera, la meua poesia s'amara d'altres fonts creatives, i aquestes tenen tanta o més força que la poètica.

El cinema, la fotografia, l'art o la música en són exemples destacats. I és que pensar en disciplines artístiques aïllades, al segle XXI, no té sentit. Bruce Nauman, Joan Fontcuberta o Andrei Tarkovski per a mi són grans poetes, encara que no utilitzin la paraula com a vehicle per a expressar".

"Tot, tant el bo com el dolent, ens ajuda a saber com ho hem de fer i com no", afegeix en Jaume, "i això és aplicable a la vida però també a l'acte de la creació, per tant jo vull emmirallar-me en tot, en el bo i en el dolent, per anar fent el meu camí". Totes les literatures i poètiques del món tenen tresors, tant autors i autores que viuen o que ja han mort, "i per això hem d'estar sempre atents, perquè sempre podem descobrir quelcom memorable. La literatura catalana, des de sempre i fins ara, i potser ara més que mai, està dotada d'un vigor i d'una potència extraordinària. Segueixo molt el que es fa ara, és impressionant: Francesc Garriga, Màrius Sampere, Lucia Pietrelli, Vicenç Pagès Jordà, Gemma Gorga, Laia Noguera, Mireia Calafell, Joan Duran, Pau Vadell, Antònia Vicens? i tants altres!".

Un munt de projectes que valen la pena

Una llarga llista d'autors amats i llegits, i una llarga llista de projectes que viuen de la seva voracitat creativa. L'Anna ja té el seu tercer poemari a punt de sortir del forn, *L'èsser solar*, que veurà la llum a finals d'any. Per altra banda, està traduïnt del francès al català el llibre *Récits librement inspirés de ma vie d'oiseau / Escrits lliurement inspirats en la meua vida d'ocell* de Marie Huot i, entre d'altres, confessa que ha començat un llibre de contes, *Ultratendresa*, que "pretén aglutinar històries mínimes tocades per un fet inductor sorprenent". També està treballant, amb molta il·lusió, en un àlbum il·lustrat per a nens. "El projecte és a quatre mans, conjuntament amb la gran il·lustradora Àgata Gil, i esperem que de cara al juny ja estigui acabat. Porta molta feina però les dues ens ho estem prenent amb moltes ganes!".

En Jaume segueix apoteòsic, com ja és costum. "Tinc un poemari que es diu *Cala foc als ossos* que espero que surti molt aviat i *Apocalipsi Guau*, el dietari de rodatge de la nova pel·lícula d'Albert Serra, un llibre que serà molt salvatge quan surti". També està traduïnt al català *Fulles d'herba*, de Walt Whitman, "que per a mi és un luxe i un privilegi". Més o menys, el mateix luxe i privilegi que suposa tenir-los, de nou, a Granollers. Fem, doncs, que sigui infinta la carícia que ha de venir.

Un recital de Jaume Pons Alorda i Anna Gual Foto: Helena Torrent